

Halottakról való megemlékezés

Különös napok ezek a novemberi napok. Ilyenkor hívő és hitetlen megfordul a temetőben. Sokszor fáradtságot és áldozatot nem kímélve az ország más részeiből vagy egyenesen határainkon túlról, hogy egy-egy szál virágot, gyertyát helyezzen szeretteinek sírjára. Hogy miért van ez, arra talán a legtöbben azt mondják: mert így szokás.

Tény azonban, hogy ezen a napon mindenki találkozik valahogy a halállal. Találkozik a gyermek, akinek legtöbbször csak azt a számára izgalmas és játékos eseményt veszi észre a mai napból, hogy gyertyákat kell gyújtani a síroknál. Találkozik a fiatal, aki közömbösen és unottan van jelen, de valami fojtogatót ő is érez a levegőben, hiszen egyetlen ilyenkor hangoskodni a temetőben. Találkozik az élet delén túl lévő ember, aki ezen a napon elveszett hozzátartozóit idézi fel. S találkozik az idős ember, aki egyre közelebb érzi magához a halál jeges leheletét.

Fogyasztói társadalmunk elegáns társaságaiban azonban modortalanságnak számít szóba hozni a szenvedéssel, halállal kapcsolatos dolgokat. Menekülünk annak az igazságnak a kimondása elől, hogy meg fogunk halni, meg fogok halni.

Feledni szeretnénk azt, amit már, a 12 századvégi értékes nyelvemlékünk első sorai mondanak: Látytyátuk feleim szümtükkel mik vagyunk. Isa pur es chomuu vogymuk.

Menyi milosztben terümtév élevé miü isemüküt, Ádámüt, és adta vala neki a paradicsomot házul. ... És a paradicsomban való minden

gyümölcsből, monda neki, hogy éljen, csupán egy fa gyümölcsétől tiltá el. De mondá neki, miért ne egyék. "Bizony, amely napon eszel azon gyümölcsből, halálnak halálával halsz."

És az ember evett abból a gyümölcsből, s a Biblia tanítása szerint, halálnak halálával halt meg és hal meg minden ember. A halál elől nincs menekvés. Mindegyikünket előbb, vagy utóbb, utolér. Sokan ezzel befejezettnek is tekintik az emberi létet.

Legfeljebb azt fogadják el, amit mindenki elismer, hogy a halottak továbbélnek szeretteik emlékezetében. Életüket hosszabbítják meg műveikkel, cselekedeteikkel, gyermekeikkel.

Az úgynevezett nagyemberek, az emberiség jótevői, hosszú századokkal meghosszabbítják „emlékezetüket”.

De vajon az élet sok millió és milliárd névtelen zarándoka miféle halhatatlanságra számíthat? Egyébként is, mit jelent a porbahulló embernek az emberek emlékezetében való továbbélés?

Az ember valódi továbbélésre vágyik! De milyen garanciánk van arra, hogy a halál utáni élet, a halál utáni lét, nem önctalás, nem illúzió-e csupán?

Mindenek fölött Istenünk teremtő szeretete lenne megkérdőjelezhető, ha nem lenne halálontúli élet. Az ember Isten képmására van teremtvé, s ezzel belé van oltva, Isten legfőbb tulajdonságának, a halhatatlanságnak a csírája.

Még kevésbé értenénk a Megváltó küldetését, halálát és föltámasztását, ha nem részesítene bennünket a vérén szerzett üdvösségben.

Végeredményben mi hívő keresztények nem bölcséleti okoskodásra, s nem tudományra, egyszerűen nem valamire, hanem Valakire alapozzuk reménykedésünket. Arra a Jézus Krisztusra, akinek szimbóluma ez a húsvéti gyertya itt az oltár mellett, arra a Jézusra, aki jóllehet rövid időre, de lakója lett temetőnknek, hogy felragyogtassa győzedelmét.

A halálba hulló Jézus új, halhatatlan létformába öltöztette emberiségét és nekünk is ezt ígérte meg. Azt, mondotta és mondja ma is nekünk: „Én vagyok a feltámasztás és az élet, aki bennem hisz, még ha meg is halt, élni fog!”

Amen.

F. F.